

1.

„Nesnáším to tam. Vadí mi pachy jídla, pachy lidí, pach dezinfekce i ložního prádla. Ty zdi jsou tím úplně nasáklý. Jsou bílý, a přesto temný. Když se dotýkám staroušků, cítím, jak si ze mě berou energii, vnímám takový zvláštní brnění v dlaních,“ řekla Lída a potáhla z cigarety.

„Taky budeš stará,“ odpověděla Rita a sledovala, jak namodralý kouř dovádí kolem (jejích!) bělostných záclon. Neměla kamarádce dovolit kouřit v nové kuchyni. Lída si protřepala hnědé vlnité vlasy a odfoukla ofinu, která jí spadala do oříškových očí. Jako by tím gestem podvědomě sdělovala světu: To tedy ne, takhle krásně JÁ budu vypadat navždy.

„Starouškům ráda předám trochu energie. Jednou taky budu potřebovat pomoc. Nic proti nim nemám. Ale proti domovu ano. A ředitelka to ví. Vycítí to, i když se přetvařuju.“

„Proboha, jdi konečně dělat něco jinýho, nebo ti v tom domově důchodců hrábne,“ doporučila Rita.

„Domov důchodců, se už dávno neříká, milá Rito. Když už, tak penzion pro seniory, domov pro seniory rodinného typu a tak podobně...“ ušklíbla se Lída. „A nemůžu hned odejít, mám rozdělanou práci.“

„Jakou práci? Nějaký projekt?“

„Ne,“ zašeptala Lída tajemně. „Musím něco dotáhnout do konce.“

„A co? Řekni mi to,“ naléhala Rita.

„Něco se děje. Něco se mi přihodilo, ale zatím ti nemůžu nic říct. Je to příliš zamotané a taky si nejsem úplně jistá.“

„Jistá čím? Nenapínej mě.“

„Je toho víc. Mám ošklivé tušení. Tedy, nechci říkat podezření.“ Lída se odmlčela a upřela oči někam do daleka. Pak vzdychla. Lídiny stížnosti na domov pro seniory, to byla obnošená vesta. Ale slovo „podezření“ vyjadřovalo mnohem víc než naříkání na ředitelku a kolegyně.

Rita bouchla do stolu. „Nenapínej mě! Jestli máš nějaký problém, tak ho spolu vyřešíme!“

„Hleďme, jak se nám Margarita probrala ze spánku,“ usmála se Lída a ležérně si opřela nohu o protější židli. V ten moment vypadala velmi půvabně.

„Pověz! V domově stařečků straší?“ vyptávala se Rita dychtivě.

„Zdánlivě je všechno v pořádku,“ mávla rukou Lída. „Ale to hlavní jsem zatím neřekla nikomu. Nemám důkaz. Nemám ani moc možností. Strašně jsem se do něčeho namočila a nevím, jak z toho ven. Až je mi z toho zle. Musíš se stát mým... jak bych to řekla, aby to neznělo hloupě,“ usmála se. „Snad partákem?“

„Klidně!“ vyhrkla Rita. „Budu tvým partákem a teď to všechno vyklop! Jak ti můžu pomoci?“

„Pojď makat do penzionu.“

Na pár sekund nastalo hrobové ticho, pak Rita pomalu vydechla. „Děláš si srandu? Na penzion nadáváš, kudy chodíš, a mě bys verbovala do práce?“

„Jo. Jinak ti neřeknu nic. Potřebuješ normální práci. Máme stejnou školu, a přitom chodíš na brigády do supermarketu.“

„Aha, takže ono se v podstatě nic neděje, pouze ti jde o moje ‚dobro‘. Moje práce ti připadá méněcenná.“

„Ne! Ale v domově bys měla víc peněz,“ řekla Lída smířlivě. „A byly bychom na všechno dvě.“

„Mám děti a jsem sama,“ opáčila Rita. „Práce v pen-

zionu jsou víkendy a směny. Už takhle mám problém s dojížděním. Dělat dvanáctky si nemůžu dovolit.“

„Máš kolem sebe tak obrovskou rodinu, že by se ti o děti postarala.“

„To po nich nemůžu chtít,“ ohradila se Rita. „Doteď mi pomáhali ažaž. A nezlob se, já prostě v domově důchodců pracovat nechci.“

„Není to přece klasický domov důchodců. Je tam mnohem míň klientů.“

„To je pravda, ale jsou to ty nejtěžší případy. Dědečkové a babičky bez naděje. Je to psychicky i fyzicky náročný. A ty by sis měla najít jinou práci, pokud cítíš, že tě to tam trápí.“

„Máš pravdu.“

„Tak mi řekni, co se děje a popřemýšlíme spolu. Někdo stařečkům ubližuje? Okrádá je, nebo něco podobně hnusného? Není to tak dlouho, co se podobným případem plnily noviny.“

„Ne, o okrádání nejde. Něco se mi stalo. Něco děsivého. Víš, možná ti připadám, že jsem v pořádku, ale nejsem. Mám nervy úplně v kýblu. Jen se přetvařuju, aby nikdo nic nepoznal.“

„Proboha, Lído, ty mě děsíš!“

„Jo. Sama jsem vyděšená. Ještě dnes večer si něco ověřím a pak ti dám něco přečíst. Schválně, co si o tom budeš myslet. Taky se poptám, jestli by pro tebe v penzionu nebylo místo.“

Rita sykla a zavrtěla hlavou. „Něco, něco, něco! Řekni mi co? Pomůžu ti ráda, ale dělat tam fakt nechci.“

„Ale pochop, že by díky tomu bylo všechno jednodušší,“ namítla Lída. „Když ti to jen povím, nebudeš mi věřit. Možná se mi i vysměješ. Potřebuju spřízněnou duši Rito. Musím ti toho hodně říct.“

„Tak mi to řekni, ale já tam prostě pracovat nechci,“ zopakovala Rita rázně. „Nejsem tak silná jako ty. Nedomážu to. Já na rozdíl od ostatních vím, co to je, dělat s lidmi, kteří jsou fyzicky i psychicky v háji. Kdyby to byl obyčejný domov důchodců, kde lidi chodí na procházky, koukají na telku, babičky pletou koberečky, jezdí na koncerty... budiž. Ale tady jsou lidi už z osmdesáti procent na druhém břehu. Mozek mají doslova v bílé tmě. Nechtěj to po mně.“

„Dobře,“ vzdychla Lída a lehce se jí zachvěly rty.

„Řekla jsi o svých problémech Alexovi?“

Lída tiše zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Proč?“

„Alex by to absolutně nepobral.“

„Vždyť je to tvůj partner!“ připomněla Rita.

„No právě!“

„A někomu jinému? Třeba nějaký kolegyni? Nebo Monice? Nebo Ivetě?“

„Ne! Tobě jsem to chtěla říct!“

„Jasně, jenže já tvoji podmínku nemůžu splnit, tak si to tedy nech, no!“ naštvála se Rita.

Lída sebrala ze stolu zlatý zapalovač s nápísem a hodila ho do kabelky. „Kdyby se mi náhodou něco stalo, tak...“

„Tak co?“

„Ale nic, to je absurdní,“ usmála se.

„Proč by se ti něco mělo stát? A co tím myslíš? Sakra řekni mi to!“ Rita už začínala mít vztek a pocit, že jí kamarádka vydírá.

„Ne, to je blbost. Nic se mi nestane. Ježíši, já jsem pitomá, co by se mi mělo stát proboha!“ rozesmála se. „Asi už jsem paranoidní. Nic se mi nestane. Měj se krásně, zlato,“ řekla Lída a vlepila Ritě polibek na tvář.